

אניית חיל-הים הישראלית „אילת“ במלוא גאווה, בהפלגת-סיוור שיגדתי

מחותה שכל „אילת“

האללו! נשמעו הקולות.
„הצילו! הצילו!“

המים היו מכוסים בשיכבה סמיכה של שמן, אשר נשפך מן האונייה. השמן דבק בשערות, סתם את הנחיריים, נכנס לגרון. רק שלוש רפסודות, שהועמסו אחרי הפגיוע עות הראשונות בפצועים, צפו במים. כל יתר אנשי הצוות היו נתונים לחסדי המים, ולחסדי חגורות ההצלה שלהם. מגורות קטנות היכבו בים. המצברים ה-

אחיי אילת הודיע: „הותקפנו שנית. ה-
אונייה טובעת.“

★ ★ ★

„הצילו! הצילו!“

מורתה של המשחתת בא ה-23 בא מהר מאור. כשעה וחצי אחרי ההתקפה הראשונה, שוב נראו הרשפים של שני טי-ליים, המתקרבים במהירות אל האונייה. הטיל הראשון החטיא. השני פגע — מאתור.

הוא גם רצה למנוע סחיפת אונייתו אל עבר החוף.

בשלב זה קיחה, שהוא עוד יצליח להציל את אונייתו, ואת אלה מאנשיו שלא נהר-גו מן הפגיעות הישירות. לזה היה זקוק לעזרה — ומהר.

אך מכשירי האלחוט לא פעלו. חדר ה-רדיו, הניצב בחלק הקדמי של האונייה, לא נפגע. אבל כל מקורות הכוח והחשמל נהר-סו. לכן אי אפשר היה להפעיל את מכשירי הקשר המשוכללים. נותר רק מכשיר-קשר נייד, מן הסוג המשמש לקשר בין יחידות קרביות קטנות. אבל הטוחח של מכשיר כזה הוא קצר מאוד — ובשום אופן לא הגיע עד לבסיסים החופיים של חיל-הים, או לי-יחידות החייל שהיו אותה שעה בים.

קצין האלחוט התלבש על המכשיר, והחל משדר את קריאות המצוקה שלו. הוא שירר ללא הרף, עד שהמצבר כמעט התרוקן. רק כעבור שעה וחצי הצליח ליצור את הקשר הראשון והמיקרי עם החוף.

בכך החלו לגלגל ההצלה לנוע. כמה דקות אחרי שתיל-האחיר קיבל את ההודעה הראשונה, המריא המטוס הראשון. אבל משך דקות אלה הגיעה הודעה שנייה לחוף. היא בישרה את הסוף. מספק

שהם. חלק ניסה לסתום את הפרצות, על ידי מתיחת „מזרוני התגדות“ — יריעות של ברונט, אשר צריכות לחסום חלקית את כניסת המים. אחרים נאבקו עם הלהבות, שהשתלטו על מרכז האונייה. בגלל להבות אלה, אי אפשר היה להעביר את הפצועים מירכתי האונייה אל החרטום הגבוה.

סיפר אחד הקצינים הניצולים: „הנחנו את הפצועים על רפסודות, קשרנו אותם, הבאנו אותם אל קצה הירכתיים — ובדחי-פה הורדנו אותם למים. בעזרת המשטמים הקטנים הנמצאים ברפסודות, העברנו אר-תם מסיכב לאונייה, קדימה, אל החרטום.“

★ ★ ★

כדי ארוחט, כדי חשמל

מ עוצמת הפגיעות הסתובבה המשחתת, עד שפנותיה ניצבו במקביל לי-חוף. לאט-לאט נפסקה השקיעה, והיא הת-יצבה.

„הורד עוגנים!“ פקד הקברניט. השרשרות הכבדות שוחררו, ושני העוג-נים ירדו בהמולה עצומה למים. סגן-אלוף יצחק קיווה להשיג שני דברים: לייצב את האונייה, על ידי העברת מישקל כלשהו קדימה ואיוון מישקל הירכתיים השקועים.

מורדים מהליקופטר, ליד בית-החולים בבאר-שבע. משך כל הלילה עסקו צוותי ההצלה במשימת מלחים מן הים. נורות היכבה, הקשור רות לחגורות ההצלה של המלחים והפעולות אוטומטיות, כיוונו את המצילים לעבר הניצולים.

הניצולים

זעירים הקבועים בחגורות הופעלו ברגע שבאו במגע עם המים. עיני המלהים נקרעו לרחחה, בראותם את האונייה נבלעת בי-מצולות. הם ניסו לשחות בכל כוחם הרחק ממנה, לבל ייסחטו במערבולת. לפתע, ממעמקי הים, עלתה התפוצצות. הניצולים התכחצו בכאבים. ההדף התח-מימי אחז אותם כבמסחטה. רבים הקיאו. אחרים פלטו דם.

לבסוף הופיע האור הראשון של מטוס בשמים. פעולת ההצלה החלה. הודות לה לא הסתכם מותה של המשחתת באסון גדול יותר. אבל המחיר היה יקר: מתוך 202 אנשי הצוות ניצלו 151, מהם 48 מצועים. 15 נהרגו ו-36 נרשמו כנעדרים.

שיחיהמישקל הזמני, שנוצר בנס אחרי שתי הפגיעות הראשונות, הופר. האונייה התהפכה — ותוך דקות אחדות נעלמה בתוך המים האפלים.

לא היה שום צורך בפקודה לנטוש את האונייה, כדי שהצחת יבין שזהו הצעד הי-יחידי שנותר להם. הם החלו קופצים למים. סגן-אלוף יצחק חשב להישאר אחרון על הסיפון. הטילים קבעו אחרת. בפגיעה הי-שלישית הועף לאחיר, נפל על דופן הי-אונייה ההפוכה. חוליה אחת של גבו נש-ברה, כאשר נפל על הדופן ההפוכה והחליק אל תוך המים.

האסלה היתה מלאה זעקות. חברים חיפשו איש את רעהו. „אורי! פרדי! האללו!“

המפקד

סגן-אלוף יצחק, שהצליח להשתלט על האונייה אחרי פגיעת שני הטילים הראשונים, בין שתי ההתקפות הכין את הצוות למיקרה של נטישת הי-משחתת. מדוע התקרבה אונייתו לפורט-טעיז? השיב מפקד חיל-הים: „כי זכותנו להיות שם.“